

იოელის წიგნი და ლაოდიკიის მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესია — ნომერი ორმოცდასამი

Jeff Pippenger

2026-02-09

ნომერი ორმოცდასამი

ოთხმოცი ადამიანური მღვდლისა და ღვთიური დიდმღვდლის შეერთების სიმბოლო არის რიცხვი „81“, სადაც ვპოულობთ მილერის სიზმარს წიგნში Early Writings. გამოცხადების „81“-ში ვხედავთ, რომ როდესაც უკანასკნელი ბეჭედი მოიხსნება, ზეცაში ნახევარი საათის განმავლობაში დუმილია. აბაკუმის 2:20 ამბობს, რომ მთელი დედამიწა უნდა დადუმდეს, როდესაც უფალი თავის წმიდა ტაძარშია.

და როცა გახსნა მეშვიდე ბეჭედი, ზეცაში ჩამოვარდა დუმილი დაახლოებით ნახევარი საათის ხანგრძლივობით. გამოცხადება 8:1.

მეშვიდე ბეჭდის მოხსნა ხდება ოცდაათ დღეში, რადგან იგი არის საბოლოო ბეჭედი. 2023 წლის 31 დეკემბერს ებრაელების ძვლებმა აღდგომის პროცესი დაიწყეს. შემდეგ ქრისტემ ორმოცი დღის განმავლობაში დაიწყო სწავლება. ამ თარიღმა აღნიშნა 1,260 დღის დასასრული 2020 წლის 18 ივლისის იმ იმედგაცრუებიდან მოყოლებული, ხოლო იოანე გვამცნობს გამოცხადების მეთერთმეტე თავში, რომ ჩვენ უნდა გავზომოთ ტაძარი, მაგრამ ეზო დავტოვოთ. ეზო სრულდება გაფანტვის დასასრულს, რადგან იოანე გვაუწყებს, რომ 1,260 წარმართებს ეძლევათ, რომლებიც ეზოს წარმოადგენენ. გაზომვისას, ეს ისტორია უნდა იქნეს დატოვებული.

როცა მილერი იღვიძებს და ხედავს მტერის ჯაგრისიან კაცს, ოთახი ცარიელია, და როცა იგი ხმას იმაღლებს, მილერი კვლავ უდაბნოშია. აღდგომის ისტორიის დროიდან კვირადღის კანონის წინარე პერიოდამდე ქრისტე აღადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასის ტაძარს, როგორც ეს გააკეთა ორმოცდაექვსი წლის განმავლობაში 1798-დან 1844 წლამდე.

როცა იგი იწყებს სწავლებას, იგი თავის ტაძარში მოქმედებს, განსაკუთრებით ოცდაათი დღის განმავლობაში. მაშინ ანგელოზები ოცდაათი წუთის განმავლობაში დუმან, ვიდრე იგი ასწავლის თავის სამას მილერიტ მქადაგებელ მღვდელს, ანუ თავის მხედრობას — გედეონის სამასს, ან ვიდრე აქვეყნებს 1843 წლის სამას სქემას; და ამ ყოველივეს იგი ასრულებს ოცდაათი დღის განმავლობაში — უფუარი პურის დასასრულიდან საყვირთა უწყებამდე. იგი გვეტავს მილერის ოთახის იატაკს, მაგრამ ის მისი იატაკია, ამიტომ მილერის ოთახი მისი ტაძარია. იგი ასრულებს წარბოცვის საქმეს — ან ცოდვათა, ან სახელთა — იმათი, რომელნიც კანდიდატებად იყვნენ მოხმობილნი, რათა ყოფილიყვნენ ას ორმოცდაოთხი ათასს შორის.

საყვირის უწყება, რომელიც ამაღლებამდე ხუთი დღით ადრე და სამსჯავრომდე ათი დღით ადრე მოდის, ლაკმუსის სინჯია. ის, რაც ხდება იმ ოცდაათ წუთში, როდესაც ზეცაში დუმილია, ან იმ ოცდაათ დღეში, როდესაც ქრისტე მღვდლებს ასწავლის, უკვე წარმოშობდა ორ კლასს, როდესაც ბეჭედი აღიბეჭდება საყვირის, ამაღლებისა და სამსჯავროს სამი საფეხურის განმავლობაში. ამის დანახვა მარტივია.

თუ მიაღწევ იმ წერტილს, როდესაც უნდა ახმოვანებდე საყვირის უწყებას, და უარს იტყვი ამ უწყების ახმოვანებაზე — მარცხდები.

„საყვირის, ამაღლებისა და სამსჯავროს“ სამი საფეხური წარმოადგენს ერთ სასაზღვრო ნიშანს სამ საფეხურად, ისევე როგორც ისტორიის დასაწყისში ერთი სასაზღვრო ნიშანი წარმოდგენილი იყო „სიკვდილით, დაკრძალვითა და აღდგომით“. დასასრულის სამსაფეხურიანი გამოცდა არის ლაკმუსის გამოცდა, რომელიც ორმოცდაათეულის საკვირაო კანონს ხუთი დღით წინ უსწრებს.

აღდგომიდან ხუთი დღის შემდეგ მოდის უფუარო პურის დღესასწაულის დასასრული, და ეს წმიდა შეკრება აღნიშნავს 2024 წლის პირველ და საფუძველმდებარე გამოცდას. შეჭამთ ზეცის პურს, თუ ადამიანური მსჯელობის პურს? ეს გამოცდა 2024 წელს მოვიდა, და იგი წინასწარ იყო ტიპოლოგიურად გამოსახული ადამისა და ევას, ნიმროდის, აარონის, იერობოამის, კორახისა და მისი მეამბოხეების, მილერიტული ისტორიის პროტესტანტების, ჯონ ჰარვი კელოგის ალფა-ამბოხის, 1888 წლის ამბოხისა და, რასაკვირველია, 9/11-ის ამბოხის საფუძველმდებარე აჯანყებით. კაენის საფუძველმდებარე აჯანყება გადმოსცემს შენი ძმის მიმართ შურის საკითხს—საფუძველმდებარე აჯანყებათა მთელ რიგში.

საბაზისო ამბოხების ყველა მაგალითი ღმერთის წინააღმდეგ ამბოხებაა, მაგრამ ზოგიერთი — როგორიც არიან 1888 წლის ამბოხებულნი და კორახის ამბოხებულნი — შეიცავს იმ გარემოებასაც, რომ გამოცდის ნაწილი რჩეული მაცნეა. მილერის იმ იდენტიფიკაციის უარყოფა, რომ დანიელის 11:14-ში ხილვას რომი ამყარებს, არის როგორც უწყების, ისე მაცნის უარყოფა. ეს გამოცდა საფუძველმდებელია, რადგან არა მხოლოდ მამა მილერმა ამოიცნო მეთოთხმეტე მუხლის მძარცველები რომად, არამედ მილერის ძემაც.

2023 წლის 31 დეკემბრის აღდგომიდან ხუთი დღის შემდეგ, მილერის მოსამზადებელი სწავლების მსახურება გადაიბარა იმან, ვინც იოანეს შემდგომ მოვიდა. ოცდაათი დღის განმავლობაში ტაძარში თაყვანისმცემლებს განსაკუთრებული დარიგება „პირისპირ“ მიეცემოდათ ქრისტეს მიერ. ეს მომზადება უნდა მომზადებოდა ოთხმოციან მღვდლობას, რათა გამოეცხადებინა საყვირთა დღესასწაულის გამაფრთხილებელი უწყება.

ოცდაათი დღის ის მომზადება შედგება საწყისში მდებარე საფუძვლოვანი პირველი გამოცდისაგან და დასასრულში მდებარე მეორე ტაძრის გამოცდისაგან. მეორე ტაძრის გამოცდა დასრულებულია საყვირების ახმოვანებამდე, და ამიტომ ეს დეტალი მილერის სიზმარში წარმოდგენილია მაშინ, როდესაც ქრისტემ ძვირფასეულობა სკივრში ჩაყარა. მხოლოდ ამის შემდეგ იწვევს იგი მილერს: „მოდი და იხილე“. სწორედ

საყვირის გაფრთხილებიდან, სამსჯავროზე ამაღლებამდე, აღიმართება წინასწარ დროშა კვირადღის კანონის წინ. ყველა ძვირფასეულობა უკვე ტაძარშია, ვიდრე მილერს ეწოდება: „მოდით და იხილეთ“, და როდესაც ორი მოწმე ღრუბლებში ამაღლდებიან, მაშინ იხილავენ მათ მათი მტრები.

მათი წინასწარმეტყველება ისლამიდან მომავალი თავდასხმის შესახებ, რომელიც 2020 წელს არ აღსრულდა, უნდა განმეორდეს მას შემდეგ, რაც შესწორდება, როგორც მოხდა სნოუს ჭეშმარიტ შუალდამის ღალადის შემთხვევაში. მილერს ჰქონდა გაგება, რომელსაც იგი შუალდამის ღალადად განსაზღვრავდა, მაგრამ სამუელ სნოუმ შეასწორა მილერის შუალდამის ღალადის უწყება, და სწორედ ამ მიზეზით სნოუს შუალდამის ღალადის უწყებას მილერიტულ ისტორიაში „ჭეშმარიტ“ შუალდამის ღალადის უწყება ეწოდება. შუალდამის ღალადის უწყება არის უწყება, რომელიც შესწორებულია და შესწორებითვე გაძლიერებული.

იმედგაცრუებულებმა წმინდა წერილებიდან დაინახეს, რომ ისინი დაყოვნების ჟამში იყვნენ და რომ მოთმინებით უნდა დალოდებოდნენ ხილვის აღსრულებას. იგივე მტკიცებულება, რომელმაც ისინი 1843 წელს თავიანთი უფლის მოლოდინში მიიყვანა, 1844 წელსაც აღუძრავდა მის მოლოდინს. ადრეული წერილები, 247.

ეს მოვლენა წარმოიშვა 1840-იდან 1844 წლამდე პერიოდის დასასრულს, და იგი დასაწყისშიც წარმოიშვა. იოსია ლიჩმა 1840 წელს ისლამის აღსრულება იწინასწარმეტყველა. მან თავისი წინასწარმეტყველება საჯარო ჩანაწერში 1838 წელს შეიტანა, შემდეგ კი იგი 1840 წლის 11 აგვისტომდე ათი დღით ადრე შეასწორა. შესწორებული წინასწარმეტყველების აღსრულებამ ძალა შესძინა პირველი ანგელოზის უწყებას. მეორე უწყებას ძალა შესძინა შუალდამის ღალადის შესწორებულმა უწყებამ. ორი მოწმე ერთი ისტორიიდან, რომლებიც არიან ალფა მოწმე და ომეგა მოწმე. ისინი ერთად მიუთითებენ უწყების გაძლიერებაზე, რომელიც დაფუძნებულია წინამორბედი უწყების შესწორებაზე.

ალფა მიუთითებს ისლამის შესახებ წინასწარმეტყველებაზე, ხოლო ომეგა მიუთითებს დახურული კარის შესახებ წინასწარმეტყველებაზე. სტრიქონი სტრიქონზე, 1840 წელს ისლამი და 1844 წელს დახურული კარი, ისლამსა და დახურულ კარს განსაზღვრავს, როგორც შუალდამის ღალადის უწყებას. უწყების დასაწყისში ისლამი გათავისუფლებულია, როგორც ქრისტეს ტრიუმფალური შესვლისას. იმავე დროს კარი იკეტება ათი ქალწულის იგავში, როგორც კარი იკეტება ღვთის სახლის სამსჯავროზე. უწყების დასასრულს ისლამი კვლავ აყენებს დარტყმას, როცა კარი იკეტება შეერთებული შტატების წინაშე.

მნიშვნელოვანია დავინახოთ, რომ ლევიანთა ოცდამესამე თავით წარმოქმნილი ხაზი თავიდან პასექის სამ საფეხურს, ხოლო ბოლოს მღვდლების სამ საფეხურს განსაზღვრავს. მღვდლები კვირადღის კანონთან არიან ამაღლებულნი, როგორც შესაწირავი, მაგრამ ამ მოვლენამდე ისინი განიწმინდებიან. როცა ისინი ამაღლდებიან, ისინი დროშა-ნიშანი არიან; და როდესაც ქრისტე ხაზის დასაწყისში სამ საფეხურად იქნა ამაღლებული, მან მთელი ქვეყნიერება თავისკენ მიიზიდა. ას ორმოცდაოთხი

ათასის ამაღლება იმ ხაზის დასასრულია, რომელიც ქრისტეს ამაღლებით დაიწყო. როგორც დასაწყისში, ისე დასასრულში, სამი საფეხურის მქონე ერთი საგზაო ნიშანია გამოკვეთილი.

დასაწყისში სამი საფეხურია, რომელთაც მოსდევს ხუთი დღე, და დასასრულს სამი საფეხურია, რომელთაც მოსდევს ხუთი დღე. იმ წერტილიდან მოყოლებული, ამბავი დიდ სიმრავლეს შეეხება, რადგან მღვდლობა დამყარდა როგორც ას ორმოცდაოთხი ათასის დროშა. კარვობის შვიდი დღე წარმართთათვის განკუთვნილი პერიოდია. თუ მოვაცილებთ წარმართთა ჟამს, რომელიც კვირის კანონის დროს იწყება, და მოვაცილებთ იმ სამნახევარ დღეს, რომლებიც 2023 წელს დასრულდა, მაშინ გვეჩვენება ას ორმოცდაოთხი ათასის ტაძარი, რომელიც წარმოდგენილია ორმოცდაათი დღის ფარგლებში, სულთმოფენობის ჟამის განმავლობაში, 2023 წლის 31 დეკემბრიდან მალე მოსავლენ კვირის კანონამდე.

ქალწულთათვის აღდგომიდან ხუთი დღე, ხოლო მის შემდეგ მღვდელთათვის ოცდაათი დღე. შემდეგ ქალწულთაგან ხუთი დღე საყვირის უწყებისა, რაც მთავრდება მათი ამაღლებით, როცა ორმოცი დღე დასრულდება; ამას მოსდევს ხუთი დღე სამსჯავრომდე, და შემდეგ ხუთი დღე კვირა-კანონამდე. როგორც ქალწულთა სიმბოლო, რიცხვი „5“ წარმოგვიდგენს ას ორმოცდაოთხი ათასის კვალს, რომლებიც ქალწულნი არიან და ამავე დროს მღვდლებიც.

სწავლების ოცდამე დღის განმავლობაში საბოლოო, მეშვიდე ბეჭედი იხსნება, და სწორედ იმ პერიოდში ხედავს მილერი, რომ ძვირფასეულობა აღდგება. „მოდით და იხილეთ“ სიმბოლოა, რომელიც პირველ ოთხ ბეჭედს ეფუძნება; ამიტომ, როდესაც მეშვიდე ბეჭედი გაიხსნა, მილერს ეთქვა: „მოდით და იხილეთ,“ მაგრამ ზეცაში მყოფი ანგელოზები ყველა დუმილში მხოლოდ ადევნებენ თვალს. მილერის სიზმარი მიუთითებს ძვირფასეულობის დაბეჭდვაზე, რომლებიც ასორმოცდაოთხი ათასნი არიან, და ამავე დროს მიუთითებს იმ ძვირფასეულობაზეც, რომელიც შუალადის შემახილის უწყებაა. ეს უწყება ქალწულებს გადასცემს იმ ძალას, რომელიც დაბეჭდვას აღასრულებს, ხოლო მტვრის ჯაგრისიანი კაცი მიუთითებს მასზე, ვინც როგორც მაცნეებს, ისე უწყებასაც განაგებს.

2024 წარმოადგენს სამირკველურ გამოცდას, და ახლა, 2026 წელს, ტაძრის გამოცდა დადგა. ახლა ჩვენ იმ ოცდლიან პერიოდში ვიმყოფებით, როდესაც ქრისტე ასწავლის, და ამ ფაქტის ვერ ცნობიერება საბედისწეროა.

შეტყობინებისა და მაცნის ამოცნობა იყო იმ საფუძვლობრივი გამოცდის ერთ-ერთი ელემენტი, რომელსაც წარმოადგენდა რომი, როგორც ხილვის დამამყარებელი, და იგი ასევე ელია და ახაბის ისტორიის ერთ-ერთი ელემენტი.

იუდას მეფის, ასას, ოცდამერვე წელს ომრის ძემ, ახაბმა, დაიწყო ისრაელზე მეფობა; და ომრის ძე ახაბი სამარიაში ისრაელზე ოცდაორ წელიწადს მეფობდა. და ომრის ძე ახაბი ბოროტებას იქმოდა უფლის თვალში ყველა მის წინამორბედზე მეტად. და მოხდა ასე: თითქოს მცირედ საქმედ ეყო ნებატის ძის, იერობრამის, ცოდვებში სიარული, რომ ცოლად შეირთო იზებელა, ციდონელთა მეფის, ეთბაყალის, ასული,

წავიდა, ბაალს ემსახურა და თავყვანი სცა მას. და ბაალის სახლში, რომელიც სამარიაში ააშენა, ბაალისთვის სამსხვერპლო აღმართა. და ახაბმა აშერა გააკეთა; და ახაბმა ისრაელის უფალი ღმერთი რისხვაზე მეტად აღძრა, ვიდრე ისრაელის ყველა მეფემ, ვინც მასზე უწინ იყვნენ. მის დღეებში ბეთელელმა ხიელმა იერიხოში ააშენა: მისი საფუძველი თავისი პირმშოს, აბირამის, ფასად ჩაყარა და მისი კარიბჭენი თავისი უმცროსი ძის, სეგუბის, ფასად აღმართა, უფლის სიტყვისამებრ, რომელიც მან ნუნის ძის, იესო ნავეს მიერ წარმოთქვა. და ელია თიშბელი, გალაადის მკვიდრთაგანი, უთხრა ახაბს: ცოცხალია უფალი, ისრაელის ღმერთი, რომლის წინაშეც ვდგავარ, რომ ამ წლებში არც ცვარი იქნება და არც წვიმა, თუ არა ჩემი სიტყვისამებრ. 3 მეფეთა 16:29–17:1.

აკაბთან დაკავშირებული რიცხვები ამ მონაკვეთის კონტექსტს ამდიდრებს.

„ოცდათვრამეტი“ აღნიშნავს „აღდგომას“. ისრაელს ებრძანა, „აღმდგარიყო“ და შესულიყო აღთქმულ ქვეყანაში ოცდათვრამეტე წელს.

„ახლა აღდექით, — ვთქვი მე, — და გადაიარეთ ზერედის ხევი.“ და გადავიარეთ ზერედის ხევი. ხოლო დრო, რომელიც კადეშ-ბარნეადან ჩვენი გამოსვლიდან ზერედის ხევის გადალახვამდე გავიდა, იყო ოცდათვრამეტი წელი, ვიდრე მეგრძოლ კაცთა მთელი თაობა არ აღიგავა ბანაკიდან, როგორც უფალს ჰქონდა მათთვის დაფიცებული. მეორე რჯული 2:13, 14.

იესომ განკურნა ოცდათვრამეტი წლის ხეივანი კაცი, როცა უთხრა მას: „აღდეგ“.

და იქ იყო ერთი კაცი, რომელიც ოცდათვრამეტი წელი სნეულებით იყო შეპყრობილი. როცა იესომ იხილა იგი მწოლარე და იცოდა, რომ უკვე დიდი ხანი იყო ამ მდგომარეობაში, უთხრა მას: გსურს განიკურნო? სნეულმა კაცმა მიუგო მას: ბატონო, არავინ მყავს, რომ, როცა წყალი შეიძვრის, აუზში ჩამიყვანოს; და ვიდრე მე მივდივარ, სხვა ჩემზე უწინ ჩადის. იესომ უთხრა მას: აღდეგ, აილე შენი საწოლი და იარე. და იმწამსვე განიკურნა ის კაცი, აიღო თავისი საწოლი და დადიოდა; და ის დღე შაბათი იყო. იოანე 5:5–9.

იოსია ლიჩმა 1838 წელს წარმოთქვა წინასწარმეტყველება, რომელიც მან 1840 წელს უფრო ზუსტად ჩამოაყალიბა. ის ოცდამეცხრე წელი, რომელსაც მოსე მეორე რჯულში მოიხსენიებს, იმავდროულად მეორმოცე წელიც იყო. იოსია ლიჩის ეს ორსაფეხურიანი პროცესი პარალელური იყო მისი მოსახელე მეფის, იოშias, ორსაფეხურიანი აღორძინებისა. რიცხვები 38 და 40, ერთმანეთთან მიმართებით, აღდგომას აღნიშნავს, რაც სწორედ იმას შეესაბამება, რაც ორ მოწმეს ემართებათ, როდესაც ისინი ღრუბლებში აიტაცებიან.

ლიჩთან აღზევება აღსრულდა მეორე ვაის ისლამის უწყებით. აღზევება, რომელსაც ქრისტეს ამაღლება აღნიშნავს, ისლამის საყვირის უწყების შემდეგ მოდის. გზამარკერის — საყვირის, ამაღლებისა და სამსჯავროს — ეს პირველი ორი საფეხური ლიჩით იყო წინასახულად ნაჩვენები, რომლის ორი საფეხურიც მეფე იოშias ორსაფეხურიანი გაღვიძებითა და რეფორმაციით იყო წინასახულად წარმოდგენილი. მეორე რჯულში ბრძანება იყო: აღდექით და წადით აღთქმულ ქვეყანაში, ხოლო დროშის აღმართვა კვირა-კანონის დროს იმავე აღთქმას წარმოადგენს.

ახაბი ოცდაორი წელი მეფობდა; ამგვარად, იგი მეფობს იმ პერიოდში, როდესაც ღვთაებრიობა კაცობრიობასთან არის შეერთებული, რაც არის საყვირის უწყების წინამორბედი ოცდაათდღიანი პერიოდი. ახაბი არის ტრამპი, რომელიც უახლოეს მომავალში იხეხელზე იქორწინებს. ტრამპის პერიოდში მხოლოდ ელიას აქვს წვიმის უწყება. ეს ფაქტი საფუძველმდებელია, რადგან ასორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობა არის „ხაზი ხაზზე“ მეთოდოლოგიის მოძრაობა; და ეს მეთოდოლოგია დაფუძნებულია იმ საფუძველმდებარე ჭეშმარიტებაზე, რომ ასორმოცდაოთხი ათასის რეფორმაციული მოძრაობა წმინდა ისტორიის ყოველი რეფორმაციული მოძრაობით იყო წინასახედ წარმოდგენილი. თითოეულ იმ მოძრაობაში ლიდერები გამოცდის პროცესის ნაწილი იყვნენ. ყოველ ჯერზე.

ახაბი იეროზოამის შემდეგ მეშვიდე მეფეა, და ჩვენ მრავალგზის ვაჩვენეთ, თუ როგორ წარმოადგენს ახაბი სახელმწიფოს საკვირაო კანონის კრიზისის დროს. ჩვენ ვაჩვენეთ, თუ როგორ აღადგინა ლაოდიკიელმა მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესიამ იერიხო 1863 წელს, რაც უაიტებს მათი უფროსი და უმცროსი ვაჟების ფასად დაუჯდა, და რაც საკვირაო კანონის დროს იერიხოს განასახიერებდა. 1863 წელი საკვირაო კანონს განასახიერებს.

ეს მონაკვეთი სავსეა სიმბოლიზმით, რომელიც ამ პერიოდს ასი ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დროდ განსაზღვრავს; და ამ დროის პერიოდში იმ ჭეშმარიტების მიღერისეული გაგების უარყოფა, რომელიც ჰაბაკუმის 1843 წლის ცხრილზე იყო განთავსებული, საფუძვლოვანი ამბოხებაა; ეს მოიცავს ღმერთის მიერ არჩეული მაცნის უგულუბელყოფას იმავე საბაბით, რომლითაც კორახის მემბოხენი და 1888 წლის მემბოხენი მოქმედებდნენ, რომლებიც ამტკიცებდნენ, რომ მთელი კრებულია წმიდა.

ჩვენ ახლა ტაძრის გამოცდაში ვიმყოფებით, როდესაც ზეცის სარკმელები იხსნება საგანმანაწილებლო კართან ერთად. საგანმანაწილებლო კარი აღნიშნავს გადასვლას მღვდლებისთვის ლაოდიკიიდან ფილადელფიის მღვდლებამდე. იგი აღნიშნავს მიღერის სიზმრის ყალბი და ჭეშმარიტი სამკაულების განცალკევებას. სარკმელები წყევლას ან კურთხევას განსაზღვრავს. მაღაქია 3 გამოცდას დაბრუნების საფუძველზე აყალიბებს. მიღერის სიზმარი ხაზს უსვამს როგორც მღვდლობის, ისე უწყების აღდგენას. გამოცხადება 19 მიუთითებს უფლის ლაშქარზე, რომელიც აღდგება მაშინ, როდესაც ისლამის საყვირის უწყების წინასწარმეტყველება აღსრულდება.

საყვირის უწყების ლაკმუსის სინჯს რომ წინ უძღვის გამოცდა, მეორეა და იგი ტაძრის გამოცდაა. მიღერის სიზმარი წარმოშობს გაორმაგებას, რაც ყოველთვის მეორე გამოცდასთან არის დაკავშირებული, რადგან მიღერის სიზმარი ძვირფას ქვებს იყენებს როგორც უწყებებად, ასევე მაცნებებად. ტაძრის გამოცდა მოიცავს უკანასკნელი წვიმის „სტრიქონი სტრიქონზე“ მეთოდოლოგიის გამოყენებას. იგი მოითხოვს, რომ მღვდლებმა დაინახონ ტაძარი წინასწარმეტყველების სხვადასხვა ხაზებში, რათა უწყებები შეათანხმონ. მტვრის ჯაგრისიანი კაცის უფრო დიდი ყუთი არის ას ორმოცდაოთხი ათასის ტაძარი, და მაღაქიას საუნჯეც იგივეა. ტაძრის მოწყობილობათა გულია ალთქმის კიდობანი, რომლისკენაც მფარველი ქერუბიმები განუწყვეტლივ იცქირებიან, რითაც ხაზგასმულია ყველა წმიდა არსების ყურადღების

ცენტრი. ამ ისტორიის წმიდანებმა უნდა მიხედონ ტაძარს და მზერა მიაპყრონ კიდობანს.

ას ორმოცდაოთხი ათასის ტაძარი ლევიანთა წიგნის ოცდამესამე თავის საგანია და იგი წარმოგვიდგენს ისტორიულ ხაზს, რომელიც ქრისტეს დროს აღსრულდა იმით, რასაც და უაიტი „სულთმოფენობის სეზონს“ უწოდებს. აღდგომიდან სულთმოფენობამდე, ანუ 2023 წლის 31 დეკემბრიდან საკვირაო კანონამდე, ლევიანთა წიგნის ოცდამესამე თავის წინასწარმეტყველური ხაზი წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასის ტაძარს. ეს ისტორია იწყება სამი საფეხურისაგან შემდგარი სასიგნალო ნიშნით, რომელსაც მოსდევს ხუთი დღე, და მთავრდება სამი საფეხურისაგან შემდგარი სასიგნალო ნიშნით, რომელსაც მოსდევს ხუთი დღე. ალფასა და ომეგას ისტორიების შუაგულში არის მღვდლების დაბეჭდვის ოცდაათი დღე. ეს მთლიანი ხაზი იწყება მეშვიდე დღის შაბათით და მთავრდება მეშვიდე წლის შაბათით. ამ დონეზე ას ორმოცდაოთხი ათასის ტაძარი არის კიდობანი, რომელიც 8 სულს გადაიყვანს განახლებულ დედამიწაზე, და იგი ასევე არის აღთქმის კიდობანი, რომელსაც ორი ანგელოზი აჩრდილებს, ისევე როგორც ორი შაბათი აჩრდილებს ას ორმოცდაოთხი ათასის მღვდლობის ტაძარს, რომელიც სულთმოფენობის სეზონით არის წარმოდგენილი.

ლევიანთა ოცდამესამე თავი ეხება ას ორმოცდაოთხი ათასის მღვდელმსახურებას ორმოცდამეათე დღის სეზონის საბოლოო გამოვლინების დროს, რომელიც დაიწყო ქრისტეს აღდგომით და გაგრძელდა ორმოცდაათი დღის შემდეგ ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულამდე. ორმოცდამეათე დღის სეზონი მყარდება მაშინ, როცა ლევიანთა ოცდამესამე თავის პირველი ოცდაორი მუხლი შეეთანხმა უკანასკნელ ოცდაორ მუხლს. უილიამ მილერის სიზმარი ცხადყოფს, რომ ღვთის სიტყვის ძვირფასეულობანი არის როგორც უწყება, ისე მაცნენიც.

„მე მქონდა ძვირფასი შესაძლებლობები გამოცდილების მისაღებად. მე მქონდა გამოცდილება პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზის უწყებებში. ანგელოზები წარმოდგენილნი არიან, როგორც ცის შუაგულში მფრინავნი, რომლებიც მსოფლიოს უცხადებენ გაფრთხილების უწყებას და უშუალო კავშირი აქვთ იმ ხალხთან, ვინც ცხოვრობს დედამიწის ისტორიის უკანასკნელ დღეებში. არავინ ისმენს ამ ანგელოზთა ხმას, რადგან ისინი სიმბოლოს წარმოადგენენ, რათა აღნიშნონ ღვთის ხალხი, რომელიც მუშაობს ზეცის სამყაროსთან ჰარმონიაში. კაცნი და ქალები, ღვთის სულით განათლებულნი და ჭეშმარიტებით განწყობილნი, თავიანთი თანამიმდევრობით ქადაგებენ ამ სამ უწყებას.“ Life Sketches, 429.

ანგელოზები სიმბოლოებია ღვთის იმ ხალხისა, რომელიც ქადაგებს იმ უწყებას, რომელსაც ეს ანგელოზი წარმოადგენს.

„დრო მოკლეა. პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზის უწყებანი ის უწყებანია, რომლებიც ქვეყნიერებას უნდა ეუწყოს. ჩვენ სიტყვასიტყვით არ გვესმის სამი ანგელოზის ხმა, არამედ გამოცხადებაში ეს ანგელოზები წარმოადგენენ ხალხს, რომელიც დედამიწაზე იქნება და ამ უწყებებს გააცხადებს.

„იოანემ იხილა, რომ 'სხვა ანგელოზი ჩამოდიოდა ზეციდან, რომელსაც დიდი ხელმწიფება ჰქონდა; და მთელი დედამიწა განათდა მისი დიდებით.' გამოცხადება 18:1. ეს საქმე არის ღვთის ხალხის ხმის მიერ წუთისოფლისადმი გაფრთხილების უწყების გამოცხადება.“ The 1888 Materials, 926.

ანგელოზები წარმოადგენენ იმ ხალხს, რომლებიც ანგელოზებით წარმოდგენილ უწყებებს აცხადებენ. უილიამ მილერი წინასწარმეტყველურად მრავალი სახით არის წარმოდგენილი. ერთ-ერთი იმ სახეთაგანია ის, რომ მილერი წარმოდგენილია პირველი და უკანასკნელი დროითი წინასწარმეტყველებებით, რომელთა ქადაგებაც მას მიეცა. შვიდი ჟამი, ანუ 2,520 წელი, რომელიც 1798 წელს დასრულდა, იყო მილერის ალფა-აღმოჩენა, ხოლო 2,300 სადამოსა და დილის დასასრულს, 1844 წლის 22 ოქტომბერს, სიწმინდის განწმენდა იყო მილერის ომეგა-აღმოჩენა. მილერიტა ისტორია წარმოდგენილია 1798 წლიდან 1844 წლამდე, და თუმცა ეს იყო პირველი და მეორე ანგელოზების ისტორია, იგი მოიხსენიება ამ ისტორიის მაცნის სახელით. მილერიტა ისტორია ცხადყოფს, რომ მილერი იყო ის „ხმა“, რომელიც აცხადებდა პირველი და მეორე ანგელოზების უწყებას; ხოლო პირველმა ანგელოზმა გამოაცხადა სამსჯავროს დასაწყისი 1844 წლის 22 ოქტომბერს, და პირველი ანგელოზი მოვიდა აღსასრულის ჟამს, 1798 წელს, ისრაელის სამეფოს „შვიდი ჟამის“ განზნევის დასასრულს. მილერი არის როგორც 2,520-წლიანი წინასწარმეტყველების, ისე 2,300-წლიანი წინასწარმეტყველების სიმბოლო.

1798 წლის პირველი გზამკვლევი აცხადებდა, რომ სამსჯავრო დაიწყებოდა მაშინ, როცა 2,300 წელი დასრულდებოდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს. შემდეგ უფალმა გახსნა მეშვიდე დღის შაბათის ნათელი, და მისი განზრახვა იყო საქმის დასრულება; ამიტომ იგი შეეცადა 1856 წელს გაეხსნა შემდგომი ნათელი შვიდ დროზე, მაგრამ რწმენის ნაცვლად გამოვლინდა ურჩობა. შვიდი დრო არის მილერიტული ისტორიის ალფა, ხოლო 2,300 — ომეგა.

შვიდი დრო წარმოდგენილია მეშვიდე წლის შაბათით, ხოლო 2,300 წარმოდგენილია მეშვიდე დღის შაბათით. მილერიტა ისტორია წარმოდგენილია 1798 და 1844 წლებით; 1798 წარმოადგენს შვიდ დროს, ხოლო 1844 წარმოადგენს 2,300 წელს. ეს ორი შაბათი წარმოადგენს ლევიანთა ოცდამესამეში წარმოდგენილი ისტორიის ორ საყრდენ ბოლოს. ეს ორი შაბათი წარმოადგენს ორ უწყებას, რომლებიც ერთ უწყებას ქმნიან. ეს ორი უწყება წარმოადგენს მილერიტებს, რადგან უწყებების გამომცხადებელი ხალხი წარმოადგენს იმ ანგელოზებს, რომლებიც უწყებას განასახიერებენ. 1798 წელს პირველი ანგელოზი მოვიდა, ხოლო 1844 წელს მესამე ანგელოზი მოვიდა.

ლევიანთი ოცდამესამე თავში არის შვიდი დღესასწაული და შვიდი წმიდა შეკრება, თუმცა ყოველი დღესასწაული არ არის წმიდა შეკრება და პირიქითაც. ყველა დღესასწაული მოქცეულია პირველ და უკანასკნელ წმიდა შეკრებას შორის, რაც დასაწყისში მეშვიდე დღის შაბათია, ხოლო ბოლოს — მეშვიდე წლის შაბათი. დღესასწაულთა ისტორია შემოსაზღვრულია ამ ორი შაბათით, რომლებიც უილიამ მილერსა და მილერიტებს წარმოადგენენ.

როცა ლევიანთა წიგნის ოცდამესამე თავის პირველი ოცდაორი მუხლი და ბოლო ოცდაორი მუხლი შეერთებულია, პენტეკოსტური ჟამი გამოიკვეთება. სტრუქტურა, რომელიც ხაზების შეკრებით მყარდება, სრულებით ღვთაებრივია. ამ სტრუქტურის პენტეკოსტური ჟამი ნათლად წარმოსახავს სამი ანგელოზის სამ საფეხურს. მას ატყვია „ჭეშმარიტების“ ხელწერა. მას ატყვია ალფასა და ომეგას ხელწერა. მას ატყვია პალმონის ხელწერა. იგი მოსწავლეს უწმიდესის გულამდე მიიყვანს. იგი გამოავლენს ას ორმოცდაოთხი ათასის ტაძარს. იგი ვრცელდება სრულიად ახალქმნილ დედამიწამდე.

ლევიანთა ოცდამესამის ეს ჭეშმარიტება ახლა იხსნება ბეჭდისგან იმ ტაძრის გამოცდასთან კავშირში, რომელიც ლაკმუსის და მესამე გამოცდას წინ უძღვის. მესამე ანგელოზი მოვიდა 1844 წელს, შემდეგ კვლავ 9/11-ზე და შემდეგ კვლავ 2023 წელს. როდესაც მესამე ანგელოზი მოვიდა 1844 წელს, ერთგულებს რწმენით უნდა გაეყოლებინათ ქრისტე უწმიდესში. ლევიანთა ოცდამესამე არის გზა უწმიდესში და წარმოადგენს ტაძრის გამოცდის ერთ ელემენტს. იოანეს ეთქვა, გაეზომა ტაძარი და ასევე მასში თაყვანისმცემელნიც.

მილერის სკივრი არის ტაძარი, ხოლო სამკაულები — მასში მყოფი თაყვანისმცემლები. მალაქიას საუნჯე არის ტაძარი, ხოლო მეთაულები — მასში მყოფი თაყვანისმცემლები. ორმოცდამეათე დღის სეზონი, როგორც წარმოდგენილია ლევიანთა წიგნის ოცდამესამე თავის „სტრიქონზე სტრიქონი“-ს პრინციპით გამოყენებაში, წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასის ტაძარს. უფრო უშუალოდ, იგი ასახავს აღთქმის კიდობანს, საფარველი ქერუბიმებით, რომლებიც შეჰყურებენ ათ მცნებას, აყვავებულ აარონის კვერთხს და მანანის ოქროს ქილას.

დამფარველი ქერუბიმები ანგელოზები არიან, ხოლო ანგელოზები წარმოადგენენ უწყებასაც და უწყების მომტანსაც. უწყება, რომელიც ლევიანთა ოცდამესამის ალფა-უწყებაა, არის მეშვიდე დღის შაბათი, ხოლო ომეგა-უწყებაა მეშვიდე წლის შაბათი. ორივე უწყებაა, და ამასთანავე, ისინი უილიამ მილერისა და მილერიტების ალფა და ომეგა უწყებებიც არიან: „შვიდი ჟამის“ აღსრულება, 1798 წელს, მეშვიდე წლის შაბათის სიმბოლოა, ხოლო 1844 წელს ღმერთმა თავისი ხალხი წმიდათაწმიდაში შეიყვანა, სადაც მათ მეშვიდე დღის შაბათი აღმოაჩინეს. ეს ორი შაბათი ლევიანთა ოცდამესამეში პირველი და უკანასკნელი წმიდა მოწვევებია, ხოლო ორმოცდამეათეობის პერიოდი მათ შორის არის განლაგებული, ისევე, როგორც კიდობანი იყო განლაგებული ორ დამფარველ ქერუბიმს შორის.

ტაძარი უნდა გაიზომოს, და ეს მოიცავს იმ ეზოს გამოტოვებას, რომელიც წარმართებს არის მიცემული. საკვირაო კანონის შესახებ სამსჯავროზე ღვთის სახლისთვის სამსჯავრო სრულდება, ხოლო წარმართთა სამსჯავრო იწყება. წარმართთა ჟამი დასრულდა 1798 წელს, 1,260 წლის დასასრულს, და სამნახევარი დღის დასასრულს (1,260-ის სიმბოლო), იოანეს უნდა გამოეტოვებინა ეზო.

მომეცა ლერწამი, კვერთხის მსგავსი; და ანგელოზი იდგა და ამბობდა: ადექი და გაზომე ღვთის ტაძარი, სამსხვერპლო და მასში თაყვანისმცემელნი. ხოლო ტაძრის

გარეთა ეზო დატოვე და ნუ გაზომავ მას, რადგან წარმართებს მიეცა; და წმიდა ქალაქს ფეხქვეშ გათელავენ ორმოცდაორ თვეს. გამოცხადება 11:1, 2.

ეზო უნდა დატოვებულიყო გარეთ, რადგან იგი წარმართებს მიეცათ, რომლებმაც მას ფეხქვეშ თელავდნენ სამი და ნახევარი დღის, ანუ ორმოცდაორი თვის განმავლობაში.

და ისინი მახვილის პირით დაეცემიან და ტყვედ წაიყვანებიან ყველა ხალხთა შორის; და იერუსალიმი წარმართთა მიერ იქნება თელილი, ვიდრე აღსრულდებოდეს წარმართთა ჟამნი. ლუკა 21:24.

წარმართთა ჟამი აღსრულდა 1798 წელს, როდესაც დანიელის წიგნი გაიხსნა.

„იერუსალიმის ტაძარში დაბალი კედელი გამოჰყოფდა გარე ეზოს წმინდა ნაგებობის ყველა სხვა ნაწილისაგან. ამ კედელზე სხვადასხვა ენაზე გაკეთებული იყო წარწერები, რომლებიც აცხადებდა, რომ ამ საზღვრის გადალახვის უფლება მხოლოდ იუდეველებს ჰქონდათ. წარმართს რომ გაებედა შიდა შემოღობილში შესვლა, იგი ტაძარს შეურაცხყოფდა და ამის საზღაურს საკუთარი სიცოცხლით გადაიხდიდა. მაგრამ იესო, ტაძრისა და მისი მსახურების დამფუძნებელი, ადამიანური თანაგრძნობის საკვრელით მიიზიდავდა წარმართებს თავისკენ, ხოლო მისი ღვთაებრივი მადლი მათ მოუტანდა იმ ხსნას, რომელიც იუდეველებმა უარყვეს.“ ქრისტეს ცხოვრება, 194.

2023 წლის 31 დეკემბერმა დაასრულა 2020 წლის 18 ივლისის იმედგაცრუებიდან გამომდინარე სამი ნახევარი წინასწარმეტყველური დღე. ეს სამი ნახევარი წელი მიუთითებს, რომ მაშინ უნდა გახსნილიყო წინასწარმეტყველური უწყება, და რომ წარმართთა ჟამი აღსრულდა და შეწყდა ტაძრისა და მასში თავყანისმცემელთა გაზომვა. საკვირაო კანონთან, რომელიც ორმოცდამეათობის სეზონში იყო ორმოცდამეათობის დღე, სამართალი გადადის წარმართებზე. როდესაც ჩვენ ვწყვეტთ წარმართთა ჟამს ას ორმოცდაოთხი ათასის ტაძრის გაზომვისას, ვხედავთ, რომ 2023 წლის 31 დეკემბრიდან საკვირაო კანონამდე არის ტაძარი.

ტაძრის მოწმობა ის არის, რომ იგი ორ ეტაპად აღიმართება; ჯერ საფუძველი, შემდეგ კი ტაძარი დასრულებულად არის მიჩნეული, როდესაც საფუძვლის ქვა, რომელიც უარყოფილი იყო, სასწაულებრივად იქცევა კუთხის თავად. საფუძველი დაიდო მაშინ, როდესაც ძველი ისრაელი პირველი დადგენილების ისტორიისას გამოვიდა ბაბილონიდან, და ტაძარი დასრულდა მეორე დადგენილების ისტორიაში, მაგრამ მესამე დადგენილებამდე. საფუძვლის გამოცდა მოხდა 2024 წელს და ახლა ჩვენ ტაძრის გამოცდაში ვართ. ტაძრის ეს გამოცდა მთავრდება მესამე და ლაკმუსის გამოცდით, და ტაძრის გამოცდა მოითხოვს, რომ ღვთის ხალხმა გაზომოს ტაძარი.

ლევიათა წიგნის ოცდამესამეში არსებული ტაძარი აღიმართება 2023 წლის 31 დეკემბრიდან კვირის კანონამდე, და ამ წინასწარმეტყველურ ისტორიაში წარმოდგენილია სამი გამოცდა, რომლებიც ყოველთვის ხდება მაშინ, როდესაც წინასწარმეტყველება იხსნება. ამ სამიდან უკანასკნელი არის ლაკმუსის გამოცდა, რომელიც ექსეტერის ბანაკის შეკრებით იყო წარმოდგენილი. იმ შეკრებაზე ან იმ კარავში გამართულ შეკრებებს ესწრებოდით, სადაც უხუცესმა სნოუმ ორჯერ

წარადგინა თავისი გზავნილი ჭეშმარიტი შუალამის ძახილის შესახებ, ან უოტერთაუნის კარავში გამართულ ემოციურ და გაუწონასწორებელ შეკრებებს ესწრებოდით. როდესაც შეკრებები დასრულდა, ჭეშმარიტი შუალამის ძახილის გზავნილი მოქცევის ტალღასავით გავრცელდა. ექსეტერი იყო ლაკმუსის გამოცდა, ხოლო ლაკმუსის გამოცდა წარმოადგენს დაბეჭდვას.

ექსეტერის ბანაკობრივი შეკრება ქრისტეს იერუსალიმში ტრიუმფალური შესვლით იყო წინასახურად წარმოდგენილი, ხოლო ლაზარე მიუძღოდა იმ ვირს, რომელზედაც იესო იჯდა. ლაზარეს სიკვდილი იყო 2020 წლის 18 ივლისის იმედგაცრუება, მაგრამ იგი ასევე იყო ქრისტეს გვირგვინმოსილი სასწაული და მისი ღვთაებრიობის „ბეჭედი“.

„ქრისტე ავადმყოფის ოთახში რომ ყოფილიყო, ლაზარე არ მოკვდებოდა; რადგან სატანას მასზე არავითარი ძალაუფლება არ ექნებოდა. სიკვდილი ვერ დაუმიზნებდა თავის ისარს ლაზარეს სიცოცხლის მომნიჭებლის თანდასწრებით. ამიტომ ქრისტე შორს დარჩა. მან დაუშვა, რომ მტერს თავისი ძალა გამოეჩინა, რათა უკუეგდო იგი, როგორც დამარცხებული მტერი. მან ნება მისცა ლაზარეს სიკვდილის ბატონობის ქვეშ გადასულიყო; და მგლოვიარე დებმა იხილეს, როგორ დაასვენეს მათი ძმა სამარეში. ქრისტემ იცოდა, რომ, როდესაც ისინი თავიანთი ძმის მკვდარ სახეს შეჰყურებდნენ, მათი რწმენა თავიანთი მხსნელისადმი სასტიკად გამოიცდებოდა. მაგრამ მან იცოდა ისიც, რომ იმ ბრძოლის გამო, რომელსაც ახლა გადიოდნენ, მათი რწმენა ბევრად უფრო დიდი ძალით გაბრწყინდებოდა. მან იტვირთა მათი ყოველი მწუხარების ტკივილი. მას ისინი ნაკლებად არ უყვარდა მხოლოდ იმიტომ, რომ შეეოვნდა; არამედ იცოდა, რომ მათთვის, ლაზარესთვის, საკუთარი თავისთვის და თავისი მოწაფეებისათვის გამარჯვება უნდა მოპოვებულიყო.“

„თქვენი გულისთვის“, „რათა ირწმუნოთ“. ყველასთვის, ვინც ღვთის წარმმართველი ხელის შეგრძნებას ესწრაფვის, უდიდესი გულგატეხილობის ჟამი ის დროა, როდესაც ღვთიური შეწევნა უახლოესია. ისინი მაღლიერებით გადახედავენ თავიანთი გზის ყველაზე ბნელ მონაკვეთს. „უფალმა იცის, როგორ იხსნას ღვთისმოსავნი“, 2 პეტრე 2:9. ყოველი ცდუნებისა და ყოველი განსაცდელისაგან იგი მათ გამოიყვანებს უფრო მტკიცე რწმენითა და უფრო მდიდარი გამოცდილებით.

„ლაზარესთან მისვლაში დაყოვნებისას ქრისტეს წყალობის მიზანი ჰქონდა მათ მიმართ, ვისაც იგი არ მიეღო. მან დაიყოვნა, რათა ლაზარეს მკვდრეთით აღდგინებით თავისი ჯიუტი, ურწმუნო ხალხისთვის კიდევ ერთი მტკიცებულება მიეცა იმისა, რომ იგი ნამდვილად იყო „აღდგომა და სიცოცხლე“. მას არ სურდა ყოველგვარი იმედის დათმობა ხალხის შესახებ — ისრაელის სახლის დარიბი, მოხეტიალე ცხვრების შესახებ. მათი მოუწიებლობის გამო მისი გული იმსხვრეოდა. თავისი წყალობით მან განიზრახა, მათთვის კიდევ ერთი მტკიცებულება მიეცა იმისა, რომ იგი იყო აღმდგენი, ის, ვისაც მხოლოდ შეეძლო სიცოცხლე და უკვდავება სინათლეზე გამოეტანა. ეს უნდა ყოფილიყო ისეთი მტკიცებულება, რომელსაც მღვდლები ვერ შეძლებდნენ არასწორად განემარტათ. ეს იყო მიზეზი მისი დაყოვნებისა ბეთანიაში წასვლაში. ეს უზენაესი სასწაული —

ლაზარეს აღდგინება — უნდა გამხდარიყო ღვთის ბეჭედი მის საქმეზე და მის ღვთაებრიობის პრეტენზიაზე.“ The Desire of Ages, 528, 529.

ზეიმით შესვლა დაიწყო სახედრის ახსნით, რათა ქრისტეს მასზე ემგზავრა.

და როცა იერუსალიმს მიუახლოვდნენ და მიადგნენ ბეთფაგეს, ზეთისხილის მთასთან, მაშინ იესომ გაგზავნა ორი მოწაფე და უთხრა მათ: წადით თქვენ წინ მდებარე სოფელში, და მცისვე იპოვით დაბმულ ვირს და მასთან ერთად ჩოჩორს; ახსენით ისინი და მომიყვანეთ. და თუ ვინმე რამეს გეტყვით, უთხარით: უფალს სჭირდება ისინი; და მაშინვე გამოგატანთ. ყოველივე ეს მოხდა, რათა აღსრულებულიყო წინასწარმეტყველის მიერ ნათქვამი, რომელიც ამბობს: უთხარით სიონის ასულს: აჰა, შენი მეფე მოდის შენთან, მშვიდი, და ზის ვირზე, და ჩოჩორზე, ვირის ნაშობზე. და წავიდნენ მოწაფეები და ისე მოიქცნენ, როგორც იესომ უბრძანა მათ. მათე 21:1-6.

შუალამის ძახილის უწყება შეერთდა მეორე ანგელოზის უწყებას, რომელიც პირველ იმედგაცრუებასთან ერთად მოვიდა. ქრისტეს დღეებში ეს იმედგაცრუება იყო ლაზარეს სიკვდილი, ხოლო მილერიტებისთვის — 1843 წლის არშესრულებული წინასწარმეტყველება, რომელიც 1844 წლის 19 აპრილს დადგა. ორივე ეს იმედგაცრუება წარმოადგენს 2020 წლის 18 ივლისს.

ლევიანთა ოცდამესამეში წარმოდგენილ ორმოცდამეათეობის პერიოდში ლაკმუსის გამოცდა წარმოდგენილია საყვირთა დღესასწაულის, ქრისტეს ამაღლებისა და გამოსყიდვის დღის სამმაგი გზამანიშნით. ეს სამი საფეხური წარმოადგენს ლაკმუსის გამოცდას საფუძვლისა და ტაძრის პირველი ორი გამოცდის მიმართებაში. ეს სამი საფეხური ორმოცდამეათეობის საკვირაო კანონის დადგომამდე ხუთი დღით ადრე მოდის და წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასის დროშად აღმართვას. თუ ისინი ლაკმუსის გამოცდას ჩააბარებენ, ისინი აღმართულნი იქნებიან; ხოლო თუ ვერ ჩააბარებენ, მილერის სიზმრის ფანჯრებიდან გამოიბერვიან.

დაბეჭდვის მესამე ეტაპი არის გამოსყიდვის დღე და იგი წარმოადგენს ცოდვის წაშლას. მეორე ეტაპია მალაქიას ლევიანთა შესაწირავის აღზევება, ხოლო პირველი ეტაპია საყვირების უწყება. 1844 წლიდან კაცობრიობა ცხოვრობს მეშვიდე საყვირის ახმოვანების ისტორიის პერიოდში. მეშვიდე საყვირის გარეგანი უწყება არის ისლამის მესამე ვაი-ს უწყება, ხოლო მეშვიდე საყვირის შინაგანი უწყება არის ქრისტეს საქმე — თავისი ღვთაებრიობის შეერთება ას ორმოცდაოთხი ათასის ადამიანურ ბუნებასთან.

განვაგრძოთ მომდევნო სტატიაში.

წინასწარმეტყველთა წერილებში წარმოდგენილია სცენები, რომლებიც, თუმცა უძველესობის სიძველით არიან დაფარული, ჩვენ წინაშე ცხადდებიან ახალი გამოცხადებების სიახლითა და ძლიერებით. რწმენით გვესმის, რომ წარსულ საუკუნეებში ღმერთის მიერ თავის ხალხთან მოქცევის ეს ჩანაწერები შენახულია იმისათვის, რომ შევიცნოთ ის გაკვეთილები, რომელთა სწავლებაც ღმერთს სურს ჩვენთვის დღევანდელი გამოცდილებების მეშვეობით.

ცხოვრობთ რა ისეთივე არანაკლებ მნიშვნელოვან პერიოდში, როგორც ის, რომელიც უშუალოდ წინ უძღოდა ქრისტეს მეორედ მოსვლას, განსაკუთრებული სიფრთხილე გვმართებს, რათა თავიდან ავიცილოთ იმგვარი შეცდომების დაშვება, რომლებიც დაუშვებს იუდეველებმა ქრისტეს პირველი მოსვლის ჟამს.

„იუდეველ წინამძღოლთა მსგავსად, რომელთაც თანდათან შექმნეს თაყვანისცემის ფორმალური სისტემა, რომელშიც არაარსებითი საკითხების მნიშვნელობა მეტისმეტად იყო გაზვიადებული, ზოგიერთ ადამიანს ახლა ემუქრება საფრთხე, რომ მხედველობიდან დაკარგოს ამ თაობისთვის მისადაგებული მნიშვნელოვანი ჭეშმარიტებები და ეძებოს ის, რაც ახალია, უცნაურია, მომნუსხველია.

არსებობს ამაღლებული პრინციპების გაფრთხილებით დამკვიდრების საჭიროება. ისინი, ვინც უცნაური წარმოდგენების ძიებასა და მათ ქადაგებას ეწევიან, უნდა ისწავლონ, რა არის ჭეშმარიტება, ვიდრე სხვათა სწავლების მცდელობას შეუდგებოდნენ. ადამიანთა მიერ შეთხზული თეორიები და ვარაუდები არ უნდა იქნეს ძიებული, როგორც ჭეშმარიტება.

„ბევრია ისეთი, ვინც პრინციპისადმი ფოლადივით ურყევად ერთგულია, და ასეთნი შეწევნასა და კურთხევას მიიღებენ; რადგან ისინი ტირიან სტოასა და სამსხვერპლოს შორის და ამბობენ: „შეიბრალე შენი ხალხი, უფალო, და ნუ მისცემ შენს სამკვიდრებელს შერცხვენად.“ ჩვენ უნდა ვაქციოთ ისე, რომ მესამე ანგელოზის უწყების საფუძვლოვანი პრინციპები მკაფიოდ და გამოკვეთილად წარმოჩნდეს. ჩვენი რწმენის დიადი სვეტები დაიჭერს ყოველ სიმძიმეს, რაც კი მათზე შეიძლება დაიდოს.“

„შეცდომის, ოცნებით გატაცებისა და ფუჭი ზმანების ამ საუკუნეში ჩვენ გვმართებს შევისწავლოთ ქრისტეს მოძღვრების პირველი საწყისები. ვისწრაფოთ, რომ მოციქულთან ერთად შევძლოთ თქმა: „ჩვენ არ მივყოლოდით მზაკვრულად შეთხზულ იგავებს, როცა გაუწყეთ თქვენ ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს ძალა და მოსვლა.“ უფალი მოგვიწოდებს, მივყვეთ მაღალ და კეთილშობილ პრინციპებს.

„ჭეშმარიტება, ახლანდელი ჭეშმარიტება, არის ყოველივე ის, რასაც ღვთის სიტყვა მას წარმოაჩენს. უფალს სურს, რომ მისმა ხალხმა თავი დაიცვას ყოველგვარი ზედმეტობისაგან, ყოველივე იმისაგან, რაც მისტიციზმისაკენ მიდრეკს. ისინი, რომელნიც ცდუნდებიან, რომ ფანტაზიურ, წარმოსახვით მოძღვრებებში მიეცნენ, ღრმად ჩაუშვან შახტი ზეციური ჭეშმარიტების კარიერებში და მოიპოვონ ის საუნჯე, რომელიც მიმღებისთვის საუკუნო სიცოცხლეს ნიშნავს. სიტყვაში უძვირფასესი ჭეშმარიტებანია. მათ აღმოაჩენენ ისინი, ვინც გულმოდგინედ იკვლევს; რადგან ზეციერი ანგელოზები წარმართავენ ძიებას.

„დედამიწაზე ამჟამად მცხოვრებთა შესახებ პავლემ განაცხადა: „მოვა დრო, როცა საღ მოძღვრებას ვეღარ აიტანენ, არამედ თავიანთი გულისთქმებისამებრ შემოიკრებენ მასწავლებლებს, ყურთა ქავილით შეპყრობილნი; და ჭეშმარიტებას აარიდებენ ყურს და ზღაპრებისკენ მიიქცევიან.“

რამდენად მნიშვნელოვანი, რამდენად სულის აღმძვრელია ის დავალება, რომელიც პავლემ მისცა იმ დროს, როცა იწინასწარმეტყველა მათ შესახებ, ვინც ვერ

დაითმენდა საღ მოძღვრებას: „ამიტომ გაბარებ შენ ღმერთისა და უფალ იესო ქრისტეს წინაშე, რომელიც განსჯის ცოცხლებსა და მკვდრებს თავისი გამოცხადებითა და თავისი სასუფეველით: იქადაგე სიტყვა; მზად იყავ დროულადაც და უდროოდაც; ამხილე, შერისხე, შეაგონე მთელი სულგრძელებითა და მოძღვრებით.“

„ღმერთთან ზიარებაში მყოფნი სიმართლის მზის ნათელში დადიან. ისინი თავიანთ მხსნელს არ შეურაცხყოფენ იმით, რომ ღვთის წინაშე თავიანთ გზას ხრწნიან. ზეციური ნათელი მათზე ბრწყინავს. რაც უფრო უახლოვდებიან ამ ქვეყნიერების ისტორიის დასასრულს, მით მეტად ეზრდებათ ცოდნა ქრისტეს შესახებ და იმ წინასწარმეტყველებათა შესახებ, რომლებიც მას ეხება. ისინი ღმერთის თვალში უსაზღვრო ფასეულობისანი არიან, რადგან მისი ძისთან ერთობაში იმყოფებიან. მათთვის ღვთის სიტყვა აღმატებული სილამაზისა და მომხიზვლელობისაა. ისინი მის მნიშვნელობას ხედავენ. ჭეშმარიტება მათთვის იხსნება. ხორცშესხმის მოძღვრება რბილი ბრწყინვალეობით იმოსება. ისინი ხედავენ, რომ წმინდა წერილი არის გასაღები, რომელიც ყველა საიდუმლოს აღებს და ყველა სიძნელეს ხსნის. მათ, ვისაც არ სურდათ ნათლის მიღება და ნათელში სიარული, არ შეეძლებათ ღვთისმოსაობის საიდუმლოს გაგება; ხოლო ისინი, ვინც არ დაყოვნებულან ჯვრის აღებასა და იესოს მიყოლაში, იხილავენ ნათელს ღვთის ნათელში“. The Southern Watchman, April 4, 1905.